

SENTÈNCIA 99-20 DE 22 DE JUNY DE 1999

SERVEIS PÚBLICA. RADIODIFUSIÓ I TELEVISIÓ. Si la concessió d'una emissora de ràdio és nul·la de ple dret, no té objecte discutir el nom de l'emissora, ja que aquesta pretensió és accessòria de la primera. **PROCÉS ADMINISTRATIU:** Queden fora del seu objecte les declaracions merament interpretatives o de futur.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1.- La societat actora va presentar el 15 de maig de 1996 una sol·licitud davant del M.I. Govern, en que demanava que li fos atorgada una concessió administrativa per a explotar una emissora de radiodifusió amb cobertura exclusiva al territori andorrà. En haver estat desestimada per silenci administratiu aquesta petició, l'agent va formular recurs de reposició i posteriorment, demanda davant de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles.

Mentre es tramitava el procés, el M.I. Govern va reconèixer en via administrativa les pretensions de l'actora, mitjançant decret de 23 d'abril de 1997, i li va adjudicar la freqüència d'emissió en la banda FM 101'5 Mhz., amb cobertura exclusiva per al territori del Principat d'Andorra. La sentència del Tribunal de Batlles de 15 de desembre de 1997 va declarar la nul·litat de ple dret d'aquesta adjudicació, en no haver estat respectats els principis de publicitat i concurrència que estableix el Codi de l'Administració, pronunciament que confirmà la sentència d'aquesta Sala núm. 98-34, de 23 de juny de 1998.

2n.- En el marc del procediment administratiu a que s'ha fet referència, la societat actora va formular una altra sol·licitud el 5 de desembre de 1996, en que demanava que li fos autoritzat l'ús del nom "Ràdio Andorra" per a l'emissora que havia sol·licitat. Aquesta petició va ser desestimada mitjançant resolució de 29 de gener de 1997, confirmada en reposició el 9 de juliol del mateix any, en base a la Llei sobre la utilització dels signes d'Estat, que estableix com a norma general la prohibició de l'ús del nom "Andorra" o de la seva forma abreujada i a la possibilitat de que es produís confusió en el públic, en relació amb la Ràdio Nacional d'Andorra.

3r.- L'agent va impugnar aquestes resolucions davant del Tribunal de Batlles, el qual va dictar la sentència ara apel·lada el 9 d'octubre de 1998, que desestimà íntegrament la demanda, declarant que els actes recorreguts eren plenament ajustats a Dret.

4t.- Disconforme l'actora amb aquesta sentència, va formular recurs d'apel·lació el 29 d'octubre de 1998, que va ser formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 7 de desembre següent. El M.I. Govern va contestar l'apel·lació el 12 de gener de 1999, demanant la confirmació de la sentència apel·lada.

5è.- El 17 de març de 1999 tingué lloc l'acte de la vista oral, en el qual les parts van exposar les consideracions més adients a la defensa de llurs interessos.

6è.- Mitjançant providència del mateix 17 de març, es va concedir a les parts un termini de 10 dies per formular al·legacions suplementàries sobre les conseqüències en aquest procés de la sentència d'aquesta Sala de 23 de juny de 1998, que havia determinat que l'agent no disposés de la concessió per a explotar una emissora de ràdio, el nom de la qual és ara objecte de debat. Ambdues parts van presentar els corresponents escrits d'al·legacions l'1 i 7 d'abril de 1999.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com resulta dels antecedents d'aquesta resolució, la societat "P.A. SA." va sol·licitar al M.I. Govern la concessió administrativa d'una emissora de radiodifusió per a la cobertura exclusiva del territori andorrà. Mentre es trobava en tràmit aquesta petició, va formular una nova sol·licitud, demanant autorització per a l'ús del nom "Ràdio Andorra" com a denominació de l'emissora de la que havia demanat la concessió.

Es ben evident que no es tracta de dues peticions independents, sinó que ambdues es formulen en el marc del mateix procediment administratiu, de manera que la segona es troba vinculada al resultat de la que es va formular primerament. En efecte, el 15 de maig de 1996 l'agent va demanar la concessió d'una emissora de radiodifusió i posteriorment, el 5 de desembre del mateix any, ("en el procediment en curs per a l'atorgament d'una emissora", com diu la

pròpia actora) sol·licita l'autorització per a utilitzar la denominació de “Ràdio Andorra”.

Des del moment en que la resolució administrativa que va decidir la concessió de l'emissora -el Decret de 23 d'abril de 1997- va ser declarada nul·la de ple dret en virtut de les sentències del Tribunal de Batlles de 15 de desembre de 1997 i d'aquesta Sala de 23 de juny de 1998, resulta que l'agent no disposa de títol jurídic que l'habiliti per a gestionar un servei essencial de titularitat pública i, en conseqüència, no té objecte discutir el nom d'una emissora que no ha estat legalment concedida a la societat actora. Aquesta és una pretensió de caràcter accessori que ha de seguir la sort de la principal (la concessió de l'emissora).

D'altra banda, no es pot oblidar que el procés administratiu no té per objecte resoldre greuges hipotètics o futurs, ni formular meres declaracions interpretatives o de principi, deslligades de l'existència d'una confrontació efectiva entre els respectius interessos de les parts. No procedeix, doncs, realitzar un pronunciament en abstracte sobre la possibilitat d'utilitzar la denominació de “Ràdio Andorra”, quan no existeix l'objecte al qual aplicar aquest nom, ja que l'actora no disposa de la necessària concessió administrativa per a explotar una emissora de ràdio.

En conseqüència, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació que formula l'agent i confirmar, encara que per altres fonaments, la sentència apel·lada.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

-Desestimar el recurs d'apel·lació que formula la societat “P.A. SA. contra la sentència del Tribunal de Batlles de 9 d'octubre de 1998.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.